

JÁSZBERÉNYI SÁNDOR

A lét császárai

Valami semmiségen kaptunk össze hajnalban az utcán. Például, hogy ki igya meg az utolsó korty whiskyt az utolsó üvegből. Kairó felett véres köpés volt az ég. Hajnal volt, langyos, csillagtalan.

A fekete nájlonszatyorból emeltem a számhoz a palackot, amikor Sanders motyogott valamit. A következő pillanatban már fejeltem is le a betont.

Azonnal rajtam volt. Rátérdelt a mellkasomra, az izzadságtól nedves inge hozzám ért a bőrömhöz. Ütemesen verni kezdte a fejemet a betonba. Folyni kezdett a pófából a vér.

Kibaszottul ideges lettem. A szabad kezemmel a zsebem felé nyúltam.

A kést kerestem, hogy megszúrjam a gecit. Reflexmozdulat volt, de gondolkodhattam volna: én magam tettem ki az asztalra, hogy ha bármi van, ne találják meg nálam a jardok.

A forradalom utáni Egyiptomban nem kellett sok, hogy az embert vádemelés nélkül hűvösre tegyék. Egy rugóskés erre pedig éppen elég indoknak számított.

Annyit értem el, hogy kiszóródott az összes apró a zsebemből.

Sanders nem hagyta abba. Vérben forgott a szeme. Meg voltam győződve arról, hogy meg fog ölni. Ötször puffant a fejem a betonba, mire sikerült lerúgni magamról. Négy métert repült, nagy dőnléssel belecsapódott a közeli kioszk oldalába.

Azonnal felugrott. Én is felálltam. Próbált újra a földre dönteni, de már résen voltam. Kiléptem előle, a lábamat beakasztottam a lábai közé, ököllel pedig jól tarkón vágtam.

„Meg kéne ölnöm” – gondoltam és fordultam utána. „Mért nem bírja, bazmeg az italt?”

Az este azzal kezdődött, hogy telefonon bejelentette, ünnepelni akar. Meghosszabbították a szerződését. Már egészen biztos, hogy ő marad külpolitikai szerkesztő.

„Ezzel neked is lesz még egy darabig melód” – mondta, én meg beleegyezően hümmögtem.

„A lét császárai vagyunk.”

Abban maradtunk, hogy Zamaleken találkozzunk, a Dealsben.

Hosszú heteken voltunk túl. A Gázai övezetből tudósítottam a bombázást, két hét után, ő váltott Khan Júniszban. Sok minden szart láttunk mind a ketten.

Eredetileg nem akartam menni sehová. Jobb lett volna, ha nem baszom el az összes pénzt, amit kerestem. A számítógépen azonban láttam, hogy Rebekka is partizni ment. A gyereket lepasszolta valakinél.

Nem jó, ha az ember egyedül van, amikor mások basszák a gyermekének az anyját. Vettem a bőrdzsekimet és mentem.

Végigtaxiztam a Kornison. Forró volt a szél, az ingem azonnal a bőrömhöz tapadt.

Miután lehajtottunk az október hatodika hídról, megállítottam a taxit az amerikai könyvesbolt előtt és gyalog sétáltam le a bárig, ahol Sanders várt.

Amerikai típusú sportbár volt, nagy kivetítőkkal a falakon. Egy fehéringes arab fazon állt a bejárat előtt, miután mondtam neki, hogy valaki vár rám odabent, beengedett.

Sanders közvetlenül a bejárat mellett ült egy körasztalnál. Négy daiquiri állt előtte talpas pohárban, szedegette ki belőlük a kis sárga napernyőket. Precízen összeszecsukta őket és sorba rendezte a hamutartó mellett.

„Na, mi van, gecí?” – mondta, amikor meglátott.

„Minden jó.”

Leültem mellé és felhajtottam az egyik daiquirit, rágyújtottam.

„Te alagúton jöttél vissza, igaz?”

„Ja.”

„Faszom mázlista.”

„Egyszerűen csak jobb vagyok nálad, kutya.”

Ő is lehúzott egy daiquirit, majd felemelte a következő poharat. Ugyanígy tettem én is.

„Azért azok a képek a lerakétázott iskoláról nem voltak szarok.”

„Ja.”

Az izraeli offenzíva alatt rakétát lőttek az amerikai iskolára Gázában. Az egész épület összerogyott, az összes autó kiégett előtte és a lángok meghajlították még a játszótér vasműszókáit is. Vértoltok voltak mindenhol a betonon, meg eldobált játékok. A Hamasz nem engedte meg, hogy bárki is elhagyja az intézetet. Csúnya látvány volt.

„Az a döglött kutya kié volt a képen?”

„A gondnoké.”

„Király. Az olvasók szeretik az ilyet.”

„A döglött kutyákat?”

„Semmi sem mutatja be jobban a konfliktus borzalmát, mint egy halott kiskutya.”

„Egy faszt.”

„Ezt nem én mondtam, hanem a főszerkesztő.”

„Idióta barom az a nő.”

„Ja, nem basszák rendesen.”

„Hát, te vagy a rovatvezető, ez a te feladatod lesz.”

„Én nem baszok szőrös nőket.”

Hallgattunk. Sanders rendelt még négy daiquirit. Eszembe jutott a főszerkesztő.

Egyszer láttam csak. Alacsony, fekete hajú libanoni keresztény csaj volt, fekete, vaskos szőröcsomókkal a kezén. Sírva baszná az ember, olyan típus.

A pincér kijött az újabb négy daiquirivel, letette őket egyenként az asztalra, az asztal közepére pedig kitett egy tál popcornot. Sanders teletömte a pofáját popcornnal, kiszedegette a napernyőket a piákból, megint sorba rendezte őket, majd azt mondta:

„A lét császárai vagyunk.”

„Azok.”

„Arany életünk van.”

„Az.”

„De most komolyan. Annyi pénzt keresünk, amennyit nem lehet elbaszni ebben a városban.”

„Mindent el lehet baszni.”

„Ha tévét veszel, kocsit vagy ilyesmit. De mi nem veszünk ilyeneket.”

„Hát nem.”

„Erről beszélek. Az élet császárai vagyunk.”

Megint ittunk.

„Ma este ünnepelünk, Dani fiú. Levezetjük a feszültséget.”

„Oké.”

„Kibaszottul sokat melóztunk.”

„Ja.”

„Kimegyünk Máádiba?”

„Kimehetünk, de előtte még átmegyünk Kimhez, aki házibulit tart a tiszteletünkre.”

„Mikor indulunk?”

„Meg kellene várnunk valakit. Egy Elih nevű tagot New Yorkból. Egy zsidó gyerek, aki jött megmenteni a világot.”

„Remek.”

Bevertünk még egy kör piát, mire megjött a srác. Hosszasan beszélt arról, hogy mennyire tisztel minket. Egész kis előadást tartott, hogy mennyire fontos dolog a háborús tudósítás, majd miután befejezte, kifizette az egész számlát.

Kim Sanders ázsiai nője volt, Washington DC-ből. Nagyon szép kis csaj volt, alacsony, formás testtel, mandulavágású szemekkel. Az american relief-nél dolgozott. Sanders szerint úgy baszott, mintha minden utoljára lenne. Nagyon akart barátkozni velem. Azt gondolta, Sanders egyetlen közeli barátja vagyok.

Mielőtt átmentünk volna Kim bulijába, megálltunk a július 26.-a utcai Drinkies-nél és vettünk két üveg Auld Stag whisky-t. Az eladó fekete nájlonszatyrokba csomagolta a piákat. Már a bolt előtt elkezdünk slukkolni az egyik üvegből.

Az Auld Stag az egyetlen whisky, amitől biztosan nem vakulsz meg Egyiptomban. Olyan íze van, mint a festékhígítónak.

Bevertünk fél üveggel, mire Kim albérletéhez értünk. Elih hamar bebeszott, és előjött a nagy New York-i zsidó önérzete. Énekelni kezdett. Fennhangon énekelte a „hevenu shalom alékhem”-et vagy valami ilyesmit. Egymásra néztünk Sanders-szel.

„A te honfitársad, te mondd meg neki” – mondtam.

„Faszom.”

Úgy tűnt, hogy nem lesz gond, mert magától abba hagyja, de tévedtünk. Minden slukk pia után jöttek sorban a zsidó dalok, beleértve az izraeli himnuszt is. Végül Sanders megállt, kivette a fiú kezéből a whisky-t és azt mondta.

„Figyelj bazdmeg, ezt kurvára gyorsan fejezd be.”

„Mit?”

„Az éneklést.”

„Antiszemiták vagytok?”

„Nem bazmeg, életben szeretnénk maradni.”

„Antiszemiták vagytok.”

„Nem bazmeg, Kairóban vagyunk. Itt nem szeretik a zsidókat. Én is zsidó vagyok. Ez meg magyar. Az majdnem olyan.”

„Öngyűlölő zsidók.” – mondta Elih és nem énekelt többet.

A nő egy toronyház tetején lakott, egy négyszáz négyzetméteres lakásban a többi american relief-essel. Zamalek legfelkapottabb részén jártunk. Külön portaszolgálata volt a háznak. A portás kék egyenruhában és tányérsapkában engedett minket a sárgaréz borítású liftekhez.

A liftben Sanders vigyorogva nézett rám.

"A lét császárai vagyunk" – mondta. Elih nekidőlt a falnak. Az alkoholveríték teljesen átverte az ingét, halálosan sápadt volt. Amint felértünk a tetőre, meghallottuk a házibuli hangjait. Soul zene szűrődött ki egy vastag diófa ajtó mögül. Sanders ment előre. Odabent harminc ember csevegett az egybenyitott térben, poharakkal a kezükben. Kim kivágott hátú estélyiben volt, nagy mosollyal az arcán indult meg felénk.

"David, szia."

"Szia bébi" – mondta Sanders és két csókot nyomott a nő arcára.

"Hogy van a papád?"

"Jól. Bivalyerős. Bírja a kemót."

"Dani. Örülök, hogy eljöttél."

"Örülök, hogy meghívtál."

Hátrafordultam. Elih már nem volt sehol. Körbenéztem a szobában és kiszúrtam, hogy az egyik szürke kanapén ül, a térdére hajtva a fejét.

"Kis figyelmet kérek, emberek!" – mondta Kim.

"Szeretném, ha extra kedvesek lennétek ezzel a két úriemberrel. Most tértek vissza a Gázai övezetből. David Sanderst pedig éppen ma nevezték ki az Egypt Independent külpolitikai rovatvezetőjévé."

Többen tapsoltak.

"Látod? Mondtam, hogy a lét császárai vagyunk" – fordult felém vigyorogva Sanders. "Na, menjünk, együnk egy kis khatot."

Hátramentünk az erkélyre. Egy fehér műanyagasztalon egy kiló zöld khat levél hevert. Zamalekra házhoz hozták a jemeni dílerek. Öten ülték körbe az asztalt, amerikaiak. Mindegyiküknek tele volt a pofazacskója.

Sanders odalépett, jó nagyot markolt a levelekből, felém fordult, a kezembe nyomott egy adagot, a másikat meg a pofájába gyúrta. Szerzett valahonnan két poharat is, amibe whisky-t töltöttünk kísézőnek.

„El kell mennem dumálni Kim-mel” – morogta. "Addig maradj itt."

„Oké."

Leültem az egyik székre és rágcsáltam a khatlevelet. Elviselhetetlenül savanyú lett a nyál a számban, leöblítettem a whiskyvel.

„Helló” – mondta egy nő mellettem. Mosolygott.

„Helló."

Húsz év körüli rövid hajú és lófogú lány volt.

„Szóval te vagy a haditudósító."

„Aha."

„Én is szeretnék ezzel foglalkozni."

„Remek."

„Adhatnál pár tippet."

„Most?"

„Nem, megadnám a számomat."

„Oké."

Hallgattunk.

„Albának hívnak és utolsó éves vagyok az AUC-n, közel-keleti politika szakirányon." Nyújtotta a kezét.

„Részeg vagyok."

Udvariasan nevetett. Végigmért. Biztos voltam benne, hogy, ha akarnám, meg lehetne baszni.

„Imádom ezt a dalt” – mondta. „Nincs kedved táncolni?"

Adele Cure feldolgozása szólt, a lovesong. Éreztem, hogy megjön a khat.

„Ki kell mennem a mosdóba” – mondtam és felálltam.

Átverekedtem magam a tömegen. A fürdőszoba hatalmas helyiség volt, Jakuzzi-val és emberméretű tükörrel. A pofámban lévő khatot a wc-be köptem és megálltam a tükör előtt. A pupilláim teljesen összeszűkültek, vert a víz.

Elképzeltem, hogy éppen basszák a gyerekelem anyját. Láttam a csávó pofáját magam előtt.

„A lét császárai vagyunk” – mondtam. Teljes erővel belebasztam a csempébe. Felrepedt az öklöm, folyni kezdett belőle a vér.

Arra értem vissza, hogy Sanders egy nagydarab fekete sráccal lökdösődik.

„Leszarom, ki vagy bazdmeg, de így nem beszélhetsz Kimmel.”

Mindent értettem. Lassan megkerültem őket, kerestem egy üres sörösüveget, nekibasztam a falnak és Sanders mellé léptem.

„Gondold át, mit csinálsz” – mondtam a srácnak. Sanders önelégülten vigyorogni kezdett.

„Mert te ki vagy?”

„Én senki sem vagyok. Az a kérdés, hogy ő kicsoda.”

„Nem érdekel, hogy kicsoda.”

„Pedig jobban tennéd, ha érdekelne.”

„És ugyan miért?”

„Mert neki kurvára mindegy.”

„Nekem is.”

„Szóval te sem fogsz leállni, amikor a földön van és vérzik.”

„Nem.”

„Azért gondold át, mi veszteni valód van, mert neki semmi az ég világon. Egyébként ketten vagyunk rád.”

„Hagyjátok abba.” – mondta Kim. „Fejezzétek be és menjetek el.”

A sírás összekente a sminkjét.

„Menjünk.” – mondtam Sandersnek és elkezdtem kihúzni a tömegeből. Nem ellenkezett.

„Mi a fasz volt ez?” – kérdeztem már a liftben.

„Kim megint pedzegette a költözzünk össze és építsünk kapcsolatot dolgot.”

„És te?”

„Az emberek megunják egymást és meghalnak.”

„Aha. Mi lesz Elih-al? Ott hagytuk fent.”

„Leszarom. Menjünk Ma’adiba.”

„Menjünk.”

„A lét császárai vagyunk.”

„Azok.”

Végigmentünk a Július 26.-a utcán, közben megbontottuk a második üveg whis-kyt. Sanders motyogott valamit és már rajtam is volt.

„Meg kellene ölnöm.” – gondoltam és ugrottam utána. Éppen állt fel a földről. Teljes erővel basztam pofán. A földre esett. „Dögölj meg” – üvöltöttem és ütöttem a fejét.

„Ezt azért, mert nem bírod az italt.”

„Ezt a kibaszott szétlőtt iskola miatt.”

„Ezt az egyedül hagyott gyerekem miatt.”

„Ezt meg azért a kibaszott munkáért, amit csinálunk.”

Ömlött az orrából a vér és felrepedtek a szemhéjai.

„Add fel bazdmeg, mert meg foglak ölni.”

Nem adta fel. Ilyen típus volt, a megadásra képtelen fajtából, aki addig megy, amíg van ép csont a testében. Nyúlt a fejem után. Bebasztam még egyet neki, mire röhögni kezdett.

Hisztérikus, köhögésbe fulladó nevetés volt, visszhangzott az utcán. Én is nevetni kezdtem.

„Meghalt az apám” – mondta, zsebkendőjét vett elő és elkezdte törölgetni a pofáját.

„Leszarom.”

Adott egy papír zsebkendőt, hogy megtöröljem az arcomat. A happy citybe mentünk, beengedtek minket a véres ruhánkban, Daquirit ittunk a bárpultnál és rongyba csavart jeget nyomtunk az arcunkra. Kiválasztottunk két közepes fekete kurvát és Sanders lakásán csináltuk meg őket. Kim folyamatosan hívta Sanderst, amikor nem vette fel neki, engem csörgetett.

„Az emberek megunják egymást és/vagy meghalnak” – mondogatta Sanders, miután elküldte a nőt a fenébe. Egyedül voltunk már a lakásban és kelt fel a nap. Üveges tekintettel nézett ki a szétvert fejéből. „A lét császárai tisztában vannak ezzel.”